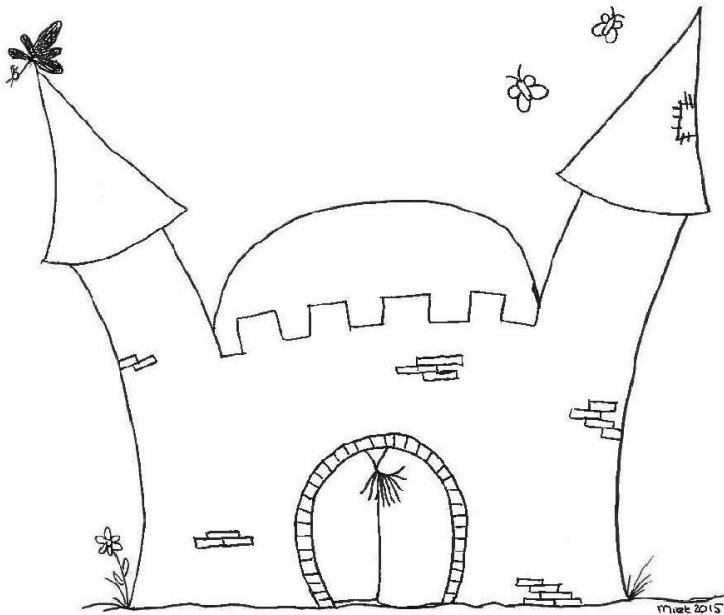

Grote roze olifant

Verhalen uit het land van Angst en Beven

Grote roze olifant

Verhalen uit het land van Angst en Beven

Mieke Vijn

Schrijver: Mieke Vijn
Coverontwerp: Mieke Vijn
Fotografie: Cees van de Watering (mijnfotowens.nl)
ISBN: 9789402173093
© Mieke Vijn

1 Land van Angst en Beven

In het land van Angst en Beven
is keer op keer iets aan de hand
Ridders die zich niet durven geven
Jonkvrouwen staan aan de kant

Steeds weer voelen zij de strijd
die in hun binnenste hevig voert
Zal ik wel of zal ik niet
Waarom voel ik mij zo beroerd?

De kriebels en de buikkrampen
worden echt een hele plaag
Tot het moment dat de koning riep
“Het is echt genoeg vandaag!”

Waarom bang zijn, waarom angsten
als iedereen zichzelf mag zijn
Waarom goed en waarom fout
Waarom houdt een mens zich klein

Geloof in jouw eigen krachten
straal zoals jij mag zijn
Jij bent de enige bij machte
die een volledig jij kan zijn!

2 Ridder Floris

In het land van Angst en Beven
Is het ijzig stil
Niemand trekt zijn mond meer open
Omdat de koning iets zeggen wil

Zijn grijze haren pieken
Alle kanten van zijn hoofd
De frons van zijn wenkbrauwen
Maakt dat ieder geluid verdoofd

De ridders en de ridderinnen
Wachten heel gespannen af
Zou hij wel of zou hij niet
Als hij eens te kennen gaf

Dan verzit de koning even
De spanning vliegt tegen het dak
Heel heel heel even
Leek het of de koning sprak

Ridder Floris heeft het moeilijk
Staat er nu een uur of twee
Voelt een dringende behoefte
Hij moet naar de wc

Maar in de stilte van het moment
Durft hij echt niet weg te gaan
Oei wat is dit toch moeilijk
Zal hij het zo dan laten gaan?

Hij wikt en weegt, peinst wat af
Zal hij de code breken?
De gevolgen maken hem wat laf
Maar zijn gevoel is niet te faken

Heel langzaam, zo dat niemand het zien kan
Doet hij een stapje naar de deur
Dan nog een stapje en dan..
Schiet de koning in mineur

Hij buldert en begint te schreeuwen
Harder dan het grootste kind
“Ridder Floris, zo stil weggaan
Hoe denk jij dat IK dat vind?”

Floris schrikt en niet een beetje
Laat het lopen met een rood hoofd
Staat daar in zijn eigen plasje
Als een standbeeld totaal verdoofd

Handen bibberen, knieën knikken
“Maar Sire..” zegt de arme Floor
“Ik moest dringend een behoefte
Maar nu hoef ik niet meer hoor.”

Verdrietig kijkt hij naar beneden
Wachtend op een buldertoon
“Als je moet, dan moet je
En dan ga je dus gewoon!”